

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 132 (2016), **Duminica a 20-a după Rusalii**
(Învierea fiului văduvei din Nain)

Evanghelia: Luca 7, 11-16*

În vremea aceea a fost că Iisus S'a dus într-o cetate numită Nain; și împreună cu El mergeau ucenicii Săi și mulțime multă. Iar când S'a apropiat de porțile cetății, iată că scoteau un mort, singurul copil al mamei sale; și ea era văduvă; și mulțime mare din cetate era cu ea. Și văzând-o Domnul, I s'a făcut milă de ea și i-a zis: „Nu plânge!” Și, apropiindu-Se, S'a atins de pat, iar cei care-l duceau s'au oprit. Și i-a zis: „Tinere, ție-ți spun: Scoală-te!” Și s'a ridicat mortul și a început să vorbească; și i l-a dat mamei sale. Și frică i-a cuprins pe toți și-L slăveau pe Dumnezeu, zicând: „Mare profet S'a ridicat între noi și Dumnezeu și-a cercetat poporul”.

Când Dumnezeu este prezent, viața învinge moartea

Pr. Prof. Daniel Benga

Sfânta Evanghelie relatează că un convoi funerar conducea în afara orașului, ca să îl înmormânteze, pe singurul copil al unei femei văduve. La evrei nu se puteau îngropa morții în cetate, pentru că erau considerați necurați de legea lui Moise, de aceea cimitirele se aflau în afara localităților. Convoitul funerar, când a ieșit pe poartă, s-a întâlnit cu alt convoi, mulțimea care-L urma pe Hristos, altfel spus convoitul morții s-a întâlnit cu convoitul Vieții. Există o mulțime care o însoțește pe femeie împreună cu copilul ei mort și există o altă mulțime care-L însoțește pe Hristos. La un moment dat, aceste două mulțimi de oameni se întâlnesc. E atât de frumoasă și grăitoare această întâlnire a mulțimii care urma moartea cu mulțimea care urma Viața! O mulțime care mergea după un om mort și o altă mulțime care mergea după Dumnezeu întrupat, Fiul Dumnezeului Celui viu din Ceruri. Una întristată și îngenuncheată de puterea morții, iar cealaltă urmându-L pe Hristos o mulțime a vieții, **pentru că oricine stă împreună cu Hristos stă împreună cu Viața și biruie moartea**. Întâlnirea dintre viață și moarte se sfârșește întotdeauna când Dumnezeu este prezent, prin

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

victoria Lui, prin puterea Lui, prin veșnicia pe care numai El Însuși ne-o poate dăruia nouă, făpturilor și creaturilor Sale.

Episodul și dramatismul lui sunt însă mult mai profunde și concrete. În prima mulțime, mulțimea morții, există un personaj central. Este mama tânărului decedat. Chiar Sfânta Evanghelie ne spune că “mulțimea mergea cu ea”, ca să o mângâie în suferința ei de nedescris. (...) În fața acestei realități, în această situație dramatică, o găsește însă Dumnezeu. **În orice părăsire a vieții noastre, în orice căutare, suntem deja găsiți de Bunul Dumnezeu.** (...) Și ne spune pericopa evanghelică atât de frumos: “Și văzând-o, I s-a făcut milă”. Dumnezeu nostru nu e doar “suprema structură a iubirii”, cum L-a definit părintele Stăniloae, ci este și un Dumnezeu al milei. (...) Cum să stea pasiv Hristos, biruitorul morții, când moartea atacă viața în fața lui? Mântuitorul vede această femeie răvășită de lacrimi și suferință și se duce El Însuși spre ea. **Dumnezeul nostru e un Dumnezeu care vine spre noi în suferințele noastre.** Ne caută El cel dintâi, deoarece “El ne-a iubit cel dintâi” (1 Ioan 4, 19). Nimeni nu L-a chemat, nimeni nu L-a strigat, dar merge spre ea și îi spune: “Nu mai plânge!”. Atinge sicriul, îl strigă pe tânăr, acesta înviază, iar El îl dăruiește mamei sale. Prin puterea Cuvântului Său Dumnezeu înviază un om, iar după aceea întreg poporul care se afla acolo spune: “Proroc mare s-a ridicat între noi, și Dumnezeu a cercetat pe poporul său”.

Aș vrea să stăruim în cele ce urmează asupra a **trei teme centrale din Evanghelie: mila lui Dumnezeu; puterea Sa asupra morții; îndemnul de a nu mai plânge.**

(...) Taina, motivul și răspunsul pentru care a înviat acest copil este **mila**. Ne spune Sfânta Evanghelie că a văzut-o pe această mamă și “I s-a făcut milă”. Și această milă a lui Dumnezeu e milă nesfârșită pentru fiecare dintre noi. **Să nu credeți că văzându-ne în păcat și în suferință Dumnezeu se bucură și nu plânge împreună cu noi. El plânge împreună cu noi și este pe drum împreună cu noi în fiecare clipă a vieții noastre.** Și dacă ne aflăm în convoiul vieții care îl urmează pe Hristos, înseamnă că și noi ar trebui să avem o asemenea milă nesfârșită față de semenii noștri.

Moartea, iubiți credincioși, nu este naturală și nu corespunde iubirii și frumuseții lui Dumnezeu. Toți Sfinții Părinți insistă pe acest lucru: că **moartea e un accident în creație și în istorie.** Dar e un accident atât de grav și atât de mare, pentru că are repercusiuni extraordinare de mari asupra întregii umanități și asupra întregii vieți. Și fără un răspuns la întrebarea morții, religia sau credința nu mai e credință, iar aceasta o deosebește, de exemplu, de filozofie. (...) Suntem neputincioși, suntem creaturi, iar creatul, realitatea noastră, ține de creația lui Dumnezeu mai întâi, iar mai apoi ține de căderea protopărinților noștri - Adam și Eva - în păcat. Moartea nu e creația lui Dumnezeu. Moartea e urmarea căderii omului. (...) Doresc să vă reamintesc și să nu uităm că împreună ne aflăm pe acest drum al morții. Înaintăm pe el în fiecare zi, cu fiecare pas pășit în viață.

Cu fiecare zi ce trece a mai murit o zi din noi. Și acest drum către moarte, iubiți credincioși, poate fi un drum blestemat pentru un om care nu e cu Dumnezeu, sau poate fi un drum binecuvântat. Pentru că **întreaga noastră Tradiție răsăriteană ortodoxă e pregătire pentru moarte și pentru înviere.** (...)

Sunt importante cuvintele “Nu plânge!”, adresate femeii copleșite de moartea fiului. Dumnezeu vine și ne spune și nouă astăzi: “Nu mai plângeți!” De câte ori suntem și noi în fața morții și în fața suferințelor și plângem. Dacă ne-am ruga mai înadins și am putea să auzim ce ne spune Dumnezeu în adâncul sufletului, tot cuvântul acesta ni-L spune: “Nu plânge!” Ni-l spune pe pământ și o să-l auzim clar și deplin în ceruri.

Să-mi dați voie, pentru a dovedi aceasta, să citez un fragment din **Apocalipsă (21, 1-4)**, unde se spune: “Și am văzut un cer nou și un pământ nou, spune Ioan Evanghelistul. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut și marea nu mai este; și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei. Și am auzit din tron un glas puternic care zicea: **lată cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va sălășlui cu ei, și ei vor fi poporul Lui și Însuși Dumnezeu va fi cu ei. Și va șterge orice lacrimă din ochii lor și moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci toate cele dintâi au trecut**”.

Aceasta este credința și nădejdea noastră, că nu suntem făcuți pentru pământ, nu suntem făcuți pentru moarte, nu suntem făcuți pentru lacrimi, ci pentru bucurie, pentru viață veșnică și pentru a fi fericiți în Noul Ierusalim. **Iar această imagine a unui “Dumnezeu care șterge lacrimi” este una dintre cele mai frumoase imagini ale Dumnezeului nostru.** “Eu sunt Cel care va șterge lacrimile voastre”, spune Bunul Dumnezeu în Apocalipsă. Avem un Dumnezeu care este Cineva, nu este ceva. Și acest Cineva ne va lua în brațe la sfârșitul vieții și va șterge orice lacrimă din ochii noștri, așa cum o șterg părinții din ochii copiilor lor. (...)

Noi astăzi nu ne-am adunat în casa Domnului ca niște plângăcioși, doar să plângem alături de mama tânărului din Nain în fața morții, ci ca niște biruitori, nădăjduind că prin credință vom putea birui păcatul din viața noastră, vom putea gusta din mila și frumusețea lui Dumnezeu încă de aici, iar la sfârșit vom putea birui moartea, iar Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii noștri. Iar dacă moartea totuși vine în viețile și familiile noastre, să nu deznădăjduim. Așa ne învață Sfântul Apostol Pavel, să nu plângem ca unii care n-au nădejde, “pentru că de credem că Iisus a murit și a înviat, tot așa credem că Dumnezeu, pe cei adormiți întru Iisus, îi va duce împreună cu El” (1 Tes. 4, 14), iar astfel lacrimile noastre se vor schimba în lacrimi de bucurie. De aceea, bucuria pe care a avut-o această mamă, al cărei suflet a fost pustiu înainte să-L întâlnească pe Hristos cel viu, Fiul lui Dumnezeu, să fie, iubiți credincioși, cu noi cu toți, în această zi, în fiecare sârbătoare și până în viața veșnică. Amin!

Sursa: **Pr. Prof. Daniel Benga**, www.ziarullumina.ro

Vitamine duhovnicești

Extreme nesănătoase: frica de moarte și moartea ca fugă de responsabilitățile vieții

Știm din experiența noastră și a altora că ne e teamă de moarte sau nutrim o incertitudine legată de ea. Mai exact, cred că mai mult ne e teamă de desfășurarea procesului morții, decât de actul în sine. Majoritatea oamenilor ar fi gata să accepte moartea, dacă ar putea fi siguri că ea vine ca un somn, fără să trebuiască să treacă prin starea de frică și de nesiguranță. Într-adevăr, este și ceva înșelător și ademenitor în legătură cu moartea. Cât de des auzim pe câte cineva spunând: “Cât aș fi vrut să fi fost mort”; (...). **Cei mai mulți dintre noi ar prefera să se joace cu viața în loc să o trăiască, implicându-se și asumând-o.** Ca urmare, există o fascinație a morții văzute ca o eliberare de povară și de răspunderea în fața vieții. Dar în cazul acesta, moartea trebuie privită ca un vrăjmaș, fiind una din căile prin care suntem amăgiți și întoarcem spatele la ceea ce ne oferă viața. **Când cineva spune: “Nu mi-e frică de moarte”, ar trebui să fim gata să-l întrebăm dacă acceptarea sau chiar dorirea morții nu ascunde mai curând o teamă de viață.** (...)

N-ar trebui să fim romantici în atitudinea noastră față de moarte. Dacă ne uităm la sfinți, descoperim o atitudine cu totul diferită în fața morții. Iubirea lor de moarte nu era întemeiată pe frica de viață. Când Sfântul Apostol Pavel spune: “Căci pentru mine viața este Hristos, și moartea, un câștig. (...) Doresc să mă despart de trup și să fiu împreună cu Hristos, și aceasta e cu mult mai bine” (Filipeni 1; 21, 23), el exprimă o atitudine cu totul pozitivă în ceea ce privește moartea. Moartea i se arată ca o poartă ce s-ar deschide către veșnicia unde s-ar întâlni față către față cu Domnul, Care este toată iubirea și viața sa. Dar acest lucru nu poate fi realizat precum orice alt lucru pe care ni-l dorim... Este mai mult decât atât. Ca să ne fie dor, ca să dorim apropierea morții și să considerăm **moartea** ca fiind **încununarea vieții**, ca **o creștere către dimensiunea de necuprins a veșniciei** (pentru a folosi o expresie a Sfântului Maxim Mărturisitorul), trebuie să avem experiența vieții veșnice aici și acum. **Nu trebuie să ne raportăm la viața veșnică ca la o fericire ce va să vie mai târziu. Apostolii au devenit neînfricați numai atunci când ei înșiși s-au făcut, aici și acum, părtași ai vieții veșnice. Atâta timp cât nu primiseră mărturia Învierii lui Hristos, atâta timp cât nu primiseră Duhul, încă se temeau și se agățau cu frică de viața lor vremelnică.** Dar în momentul când li s-a descoperit viața veșnică, teama de a-și pierde viața cea vremelnică a dispărut, căci știau că ura, persecuția și uciderea nu puteau decât să-i elibereze de limitările acestei vieți, deschizându-le calea către adâncurile nemărginite ale vieții veșnice. Iar această viață veșnică era cunoscută ca o trăire a prezentului, și nu numai ca un act de credință.